

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ

και ο
Αιχμάλωτος του Αζκαμπάν

Εικονογράφηση:
Τζιμ Κέι

Όταν ο Χάρι κατέβηκε για πρωινό την άλλη μέρα, βρήκε τους τρεις Ντάρολι καθισμένους ήδη στο τραπέζι της κουζίνας. Παρακολουθούσαν την καινούργια τηλεόραση, δηλαδή το δώρο με το οποίο είχαν καλωσορίσει τον γιο τους, τον Ντάντλι, όταν είχε επιστρέψει σπίτι για τις καλοκαιρινές του διακοπές. Αρχικά ο Ντάντλι είχε διαμαρτυρηθεί για τη μεγάλη απόσταση που χώριζε την καινούργια τηλεόραση, η οποία είχε τοποθετηθεί στο σαλόνι, από το ψυγείο, οπότε οι Ντάρολι τη μετέφεραν στην κουζίνα. Έτσι, ο Ντάντλι περνούσε όλο το καλοκαίρι στην κουζίνα, με τα μικρά, γουρουνίσια μάτια του καρφωμένα στην οθόνη και τα πέντε του διπλο-

σάγονα να τρεμουλιάζουν καθώς μασούσε ακατάπαυστα.

Ο Χάρι κάθισε ανάμεσα στον Ντάντλι και τον θείο Βέρνον, έναν ψηλό, σωματώδη άντρα με ανύπαρκτο λαιμό και παχύ μουστάκι. Οι Ντάρολι όχι μόνο δεν ευχήθηκαν στον Χάρι για τα γενέθλιά του, αλλά ούτε που του έδωσαν σημασία όταν μπήκε στην κουζίνα. Βέβαια, ο Χάρι είχε συνηθίσει τη συμπεριφορά τους και δεν τον ένοιαζε. Πήρε μια φρυγανιά και κοίταξε αφηρημένα τον τηλεπαρουσιαστή, ο οποίος εκείνη τη στιγμή μετέδιδε την είδηση της απόδρασης ενός κρατουμένου.

«...προειδοποιείται το κοινό ότι ο Μπλακ είναι

οπλισμένος και πολύ επικίνδυνος. Η αστυνομία έχει ορίσει έναν ειδικό αριθμό τηλεφώνου στον οποίο μπορείτε να καλείτε. Όποιος δει τον Μπλακ πρέπει να το αναφέρει αμέσως».

«Δε χρειαζόταν να μας πει πως είναι επικίνδυνος», ρουθούνησε ο θείος Βέρνον, ενώ ταυτόχρονα κοίταζε πάνω από την εφημερίδα του την εικόνα του κρατουμένου να προβάλλεται στην τηλεόραση. «Δείτε χάλια! Δείτε τι βρομιάρης είναι! Δείτε τα μαλλιά του!»

Λοξοκοίταξε τον Χάρι, του οποίου τα ατίθασα μαλλιά τον εκνεύριζαν πάντα. Πάντως, σε σύγκριση με την εικόνα του κρατουμένου στην τηλεόραση, του οποίου το ισχνό πρόσωπο κανόταν μέσα σε μια μπερδεμένη μάζα μακριών μαλλιών, ο Χάρι ένιωθε καλοχτιενισμένος.

Στην οθόνη εμφανίστηκε πάλι ο παρουσιαστής των ειδήσεων.

«Το Υπουργείο Γεωργίας και Αλιείας ανήγγειλε σήμερα...»

«Για στάσου!» γάβγισε ο θείος Βέρνον, κοιτάζοντας θυμωμένα τον παρουσιαστή. «Δε μας είπες από πού απέδρασε αυτός ο μανιακός! Μας υποχρέωσες! Μπορεί αυτή τη στιγμή ο τρελός να κόβει βόλιες μπροστά στο σπίτι μας!»

Η θεία Πετούνια, η οποία ήταν κοκαλιάρη κι αλογομούρα, γύρισε και κοίταξε επίμονα το παράθυρο της κουζίνας. Ο Χάρι ήξερε ότι η θεία Πετούνια θα έδινε τα πάντα για να είναι η πρώτη που θα καλέσει στο τηλέφωνο τον ειδικό αριθμό της αστυνομίας. Δεν υπήρχε πουθενά στον κόσμο χειρότερη κουτσομπόλα από αυτήν. Πέρναγε τον καιρό της κατασκοπεύοντας τους γείτονους της.

«Πότε θα μάθουν», είπε ο θείος Βέρνον, χτυπώντας στο τραπέζι τη μεγάλη κόκκινη γροθιά του,

«πως το μόνο που αξίζει σ' αυτούς τους ανθρώπους είναι η κρεμάλα;»

«Πολύ σωστά», είπε η θεία Πετούνια, η οποία κοιτούσε ακόμη τα φασολάκια του διπλανού κήπου.

Ο θείος Βέρνον άδειασε το φλιτζάνι του, κοίταξε το ρολόι του και πρόσθεσε: «Ωρα να πηγαίνω, Πετούνια. Το τρένο της Μαρτζ φτάνει στις δέκα».

Ο Χάρι, ο οποίος είχε το μυαλό του στο επάνω πάτωμα, δηλαδή στο δώρο της Ερμιόνης, προσγειώθηκε απότομα στην πραγματικότητα.

«Η θεία Μαρτζ;» του ξέφυγε άθελά του. «Μη... μη μου πείτε πως έρχεται...»

Η θεία Μαρτζ ήταν αδελφή του θείου Βέρνον. Μολονότι δεν ήταν συγγενής εξ αίματος του Χάρι (του οποίου η μητέρα ήταν αδελφή της θείας Πετούνια), του είχαν επιβάλει να τη φωνάζει από μικρός «θεία». Η θεία Μαρτζ, λοιπόν, ζούσε στην επαρχία, σε ένα σπίτι με μεγάλο κήπο, όπου εξέτρεφε σκυλιά μπουλντόγκ. Δεν ερχόταν συχνά στο σπίτι της οδού Πριβέι, γιατί δεν άντεχε να αφήσει μόνα τα πολυαγαπημένα της σκυλιά. Παρ' όλα αυτά, ο Χάρι θυμόταν με φρίκη όλες τις επισκέψεις της.

Στο πάρτι του Ντάντλι για τα πέντε του χρόνια, η θεία Μαρτζ είχε ρίξει κάμποσες ξυλιές με το μπασιτούνη της στα καλάμια του Χάρι γιατί είχε κερδίσει τον Ντάντλι σε ένα παιχνίδι. Λίγα χρόνια αργότερα είχε καταφθάσει –ήταν Χριστούγεννα– με ένα ηλεκτρονικό ρομπότι για τον Ντάντλι κι ένα κουτί μπισκότα για σκύλους για τον Χάρι. Στην τελευταία της επίσκεψη, έναν χρόνο πριν ο Χάρι πάει στο «Χόγκουαρτς», ο Χάρι είχε πατήσει κατά λάθος τον αγαπημένο της σκύλο. Ο Αντεροβγάλτης –έτσι έλεγαν τον σκύλο– είχε κυνηγήσει τον Χάρι στον κήπο, με αποτέλεσμα εκείνος να αναγκαστεί να σκαρφαλώσει σε ένα δέντρο. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα

όταν η θεία Μαρτζ εδέπωσε να μαζέψει τον σκύλο της για να κατέβει ο Χάρι από το δέντρο. Η ανάμνηση όλων αυτών των περιστατικών προκαλούσε γέλια μέχρι δακρύων στον Ντάντλι ακόμη και σήμερα.

«Η Μαρτζ θα μείνει μαζί μας μια εβδομάδα», γρύλισε ο θείος Βέρνον. «Και μια και το έφερε η κουβέντα», πρόσθεσε, ενώ ταυτόχρονα τέντωνε απειλητικά το χοντρό του δάχτυλο προς τον Χάρι, «εμείς οι δυο πρέπει να ξεκαθαρίσουμε δυο τρία πραγματάκια, πριν πάω να τη φέρω».

Ο Ντάντλι χαχάνισε ειρωνικά και ξεκόλλησε επιτέλους τα μάτια του από την τηλεόραση. Του άρεσε όσο τίποτα να βλέπει τον πατέρα του να καταδιάζει τον Χάρι.

«Πρώτον», μούγκρισε ο θείος Βέρνον, «θα προσέχεις τα λόγια σου και θα μιλάς ευγενικά όταν απευθύνεσαι στη Μαρτζ».

«Εντάξει», είπε πικρόχολα ο Χάρι, «αν μου μιλά ευγενικά κι εκείνη».

«Δεύτερον», είπε ο θείος Βέρνον, «λες και δεν είχα ακούσει την απάντηση του Χάρι, «η Μαρτζ δεν ξέρει τίποτα για την ανωμαλία σου. Έτσι, δε θέλω να συμβεί τίποτα παράξενο όσο θα βρίσκεται εδώ. Πρόσεξε τη συμπεριφορά σου! Κατάλαβες;»

«Θα την προσέξω, αν προσέξει κι εκείνη τη δική της», είπε ο Χάρι με σφιγμένα δόντια.

«Και τρίτον», είπε ο θείος Βέρνον, ενώ τα μικρά, μοχθηρά μάτια του έγιναν σαν δυο λεπτές σχισμές στο μεγάλο κόκκινο πρόσωπό του, «έχουμε πει στη Μαρτζ ότι φοιτάς στο Κέντρο Προσαρμογής Αμετανόητων Νέων “Ο Άγιος Βρούτος”».

«Τι;» αναφώνησε ο Χάρι.

«Φρόντισε να μη μας διαψεύσεις, νεαρέ μου, γιατί αλίμονό σου», γρύλισε ο θείος Βέρνον.

Ο Χάρι κοίταξε εξοργισμένος τον θείο Βέρνον.

Δεν πίστευε στ’ αυτιά του. Η θεία Μαρτζ θα έμενε μαζί τους μια ολόκληρη εβδομάδα. Ήταν το χειρότερο δώρο γενεθλίων που του είχαν κάνει ποτέ οι Ντάρολι, αν εξαιρέσει κανείς τις μεταχειρισμένες κάλτσες του θείου Βέρνον που του είχαν δωρίσει κάποια φορά.

«Λοιπόν, Πετούνια», είπε ο θείος Βέρνον και σηκώθηκε απρόθυμα από τη θέση του, «φεύγω για τον σταθμό. Θέλεις να έρθεις μαζί μου, Νταντούκο μου;»

«Όχι», είπε ο Ντάντλι, ο οποίος είχε απορροφηθεί πάλι από την τηλεόραση τώρα που ο πατέρας του είχε σταματήσει να απειλεί τον Χάρι.

«Ο Ντάντλι μου θα γίνει όμορφος για τη θεία του», είπε η θεία Πετούνια, χαϊδεύοντας τα πυκνά ξανθά μαλλιά του Ντάντλι. «Η μαμά τού αγόρασε ένα υπέροχο καινούργιο παπιγιόν».

Ο θείος Βέρνον χτύπησε χαϊδευτικά τον χοντρό ώμο του Ντάντλι.

«Θα τα ξαναπούμε σε λίγο λοιπόν», είπε και βγήκε από την κουζίνα.

Ο Χάρι, ο οποίος είχε παραλύσει στην ιδέα του ερχομού της θείας Μαρτζ, σκέφτηκε ξαφνικά την άδεια για την επίσκεψη στο χωριό Χόγκσμιτ. Άφησε λοιπόν τη φρυγανιά του, σηκώθηκε βιαστικά κι ακολούθησε τον θείο Βέρνον στην εξώπορτα.

Ο θείος Βέρνον φορούσε εκείνη τη στιγμή το σακάκι του.

«Εσένα δε σε παίρνω μαζί μου», είπε, βλέποντας τον Χάρι.

«Λες και σου ζήτησα να έρθω», είπε ψυχρά εκείνος. «Θέλω να σου ζητήσω κάτι».

Ο θείος Βέρνον τον κοίταξε καχύποπτα.

«Οι τριποτεείς του “Χογκ...”, του σχολείου μου, τέλος πάντων, έχουν την άδεια να επισκέπτονται πότε πότε ένα χωριό», είπε ο Χάρι.

«Και λοιπόν;» ρώτησε κοφτά ο θείος Βέρνον, ενώ ταυτόχρονα ξεκρέμαγε τα κλειδιά του αυτοκινήτου από το άγκιστρο δίπλα στην πόρτα.

«Θέλω να υπογράψεις την άδεια», είπε βιαστικά ο Χάρι.

«Και γιατί να την υπογράψω;» σάρκασε ο θείος Βέρνον.

«Γιατί», είπε ο Χάρι, διαλέγοντας με προσοχή τα λόγια του, «είναι πολύ δύσκολο αυτό που μου ζήτησες, να προσποιηθώ δηλαδή μπροστά στη θεία Μαρτζ ότι πηγαίνω στο σχολείο... πώς το λένε...»

«Κέντρο Προσαρμογής Αμετανόητων Νέων “Ο Άγιος Βρούτος”!» βρυχήθηκε ο θείος Βέρνον κι ο Χάρι διέκρινε, προς μεγάλη του χαρά, μια νότα πανικού στη φωνή του.

«Ακριβώς», είπε ο Χάρι, κοιτάζοντας ήρεμα το μεγάλο κατακόκκινο πρόσωπο του θείου του. «Είναι πολύ μακρύ για να το θυμάμαι. Για να την πείσω, πρέπει να μάθω να το λέω απέξω κι ανακατωτά. Αλλά αν μου ξεφύγει και κάνω κάνα λάθος;»

«Θα σε κάνω μαύρο στο ξύλο!» ούρλιαξε ο θείος Βέρνον και άρχισε να βαδίζει προς το μέρος του με υψωμένη τη γροθιά.

Αλλά ο Χάρι δεν πτοήθηκε.

«Με το να με κάνεις μαύρο στο ξύλο, η θεία Μαρτζ δεν πρόκειται να ξεχάσει αυτό που θα της πω», του είπε βλοσυρά.

Ο θείος Βέρνον σταμάτησε, με τη γροθιά υψωμένη και το πρόσωπο μπλαβί.

«Ενώ, αν υπογράψεις την άδεια», συνέχισε βιαστικά ο Χάρι, «θα θυμάμαι σε ποιο σχολείο υποτίθεται ότι πηγαίνω και θα φέρομαι σαν Μαγκλ... σαν κανονικός άνθρωπος, θέλω να πω».

Ο Χάρι κατάλαβε ότι ο θείος Βέρνον το σκεφτό-

ταν, μολονότι έτριξε τα δόντια του από θυμό, ενώ στο μέτωπό του πετάρριζε μια φλέβα.

«Εντάξει», γρύλισε τελικά. «Θα παρακολουθώ από πολύ κοντά τη συμπεριφορά σου όσο η Μαρτζ θα είναι εδώ. Αν κάνεις ό,τι σου λέω κι είσαι άψογος ως το τέλος, θα υπογράψω την αναθεματισμένη άδεια».

Έκανε μεταβολή κι άνοιξε την εξώπορτα. Ύστερα την έκλεισε με τόση δύναμη, που ξεκόλλησε ένα από τα μικρά τζάμια στο πάνω μέρος της.

Ο Χάρι δε γύρισε στην κουζίνα. Προτίμησε να ανέβει στο δωμάτιό του. Αν επρόκειτο να φερθεί σαν πραγματικός Μαγκλ, καλά θα έκανε να άρχιζε από τώρα. Μάζεψε με αργές, μελαγχολικές κινήσεις όλα τα δώρα και τις ευχετήριες κάρτες και τα έκρυψε κάτω από την ξεκολλημένη σανίδα όπου φύλαγε τα βιβλία του. Μετά πήγε στο κλουβί της Χέντβιχ. Ο Έρολ είχε συνέλθει. Τόσο αυτός όσο κι η Χέντβιχ κοιμόντουσαν με τα κεφάλια κάτω από τις φτερούγες τους.

Ο Χάρι αναστέναξε και ξύπνησε τις δυο κουκουβάγιες.

«Χέντβιχ», είπε λυπημένα, «πρέπει να φύγεις για μια εβδομάδα. Πήγαινε με τον Έρολ. Θα σε φροντίσει ο Ρον. Θα του γράψω ένα σημείωμα όπου θα του εξηγήσω. Και μη με κοιτάς με αυτό το ύφος...» Τα μεγάλα κεχριμπαρένια μάτια της Χέντβιχ είχαν πάρει ένα ύφος σαν να τον κατηγορούσαν. «Δε φταίω εγώ», συνέχισε ο Χάρι. «Μόνο μ’ αυτόν τον τρόπο θα μου δώσουν την άδεια να επισκέπτομαι το Χόγκσμιτ με τον Ρον και την Ερμιόνη».

Δέκα λεπτά αργότερα ο Έρολ κι η Χέντβιχ (η οποία είχε δεμένο στο πόδι της ένα μήνυμα για τον Ρον) πέταξαν από το παράθυρο και χάθηκαν στον ουρανό. Ο Χάρι ένιωθε ξαφνικά πολύ δυστυχισμένος κι έκρυψε το άδειο κλουβί στην ντουλάπα.

Δεν είχε καν προλάβει να συνειδητοποιήσει πόσο δυστυχιώμενος ένιωθε, και από το κάτω πάτωμα ακούστηκε η φωνή της θείας Πετούνια, να του λέει να κατέβει αμέσως κάτω και να ετοιμαστεί για να καλωσορίσει την επισκέπτριά τους.

«Κάνε επιτέλους κάτι με τα μαλλιά σου!» τον αποπήρε η θεία Πετούνια, μόλις κατέβηκε στο χολ.

Ο Χάρι δεν έβλεπε τον λόγο· τι θα κέρδιζε αν προσπαθούσε να πατικώσει τα μαλλιά του; Μία από τις πιο αγαπημένες ασχολίες της θείας Μαριτζ ήταν να τον επικρίνει. Έτσι, όσο πιο αιτημέλιτος εμφανιζόταν, τόσο πιο ευτυχιωμένη θα την έκανε.

Πριν περάσει πολλή ώρα, ακούστηκε ένας θόρυβος στο χαλικόστρωτο δρομάκι και το αυτοκίνητο του θείου Βέρνον σταμάτησε μπροστά από τον κήπο του σπιτιού. Στη συνέχεια ακούστηκαν πόρτες να κλείνουν και μετά βήματα στο δρομάκι του κήπου.

«Πήγαινε ν' ανοίξεις», πρόσταξε η θεία Πετούνια τον Χάρι.

Ο Χάρι άνοιξε την πόρτα με ένα δυσάρεστο σφίξιμο στο στομάχι.

Στο κατώφλι στεκόταν η θεία Μαριτζ. Έμοιαζε πολύ με τον θείο Βέρνον: ήταν ψηλή, σωματώδης και κοκκινοπρόσωπη.

Είχε ακόμη και μουστάκι, αν και όχι τόσο πυκνό όσο του θείου Βέρνον. Στο ένα χέρι κρατούσε

μια τεράστια βαλίτσα και στο άλλο, παραμάσχαλα, ένα γέρικο, αιμοβόρικο μπουλντόγκ.

«Πού είναι ο Νταντούκος;» βροντοφώναξε η θεία Μαριτζ. «Πού είναι το γλυκό μου ανιψάκι;»

Ο Ντάντλι βγήκε κουνιστός και λυγιστός στο χολ, με τα ξανθά μαλλιά του πατικωμένα στο χοντρό κεφάλι του και το παπιγιόν σχεδόν εξαφανισμένο κάτω από το διπλοσά-

γονο. Η θεία Μαριτζ πέταξε τη βαλίτσα στο στομάχι του Χάρι, κόβοντάς του την ανάσα, αγκάλιασε τον Ντάντλι με το ένα της χέρι και του έσκασε ένα νχηρό φιλί στο μάγουλο.

Ο Χάρι ήξερε ότι ο μόνος λόγος για τον οποίο ο Ντάντλι ανεχόταν τα αγκαλιάσματα της θείας Μαριτζ ήταν γιατί τον χαριτζιλίκωνε γερά. Και πράγματι,

όταν τον άφησε από την αγκαλιά της, ο Ντάντλι έσφιγγε στη χούφτα του ένα κολληριστό χαρτιονόμισμα των είκοσι λιρών.

«Πετούνια!» φώναξε η θεία Μαριτζ, προσπερνώντας τον Χάρι σαν να ήταν κρεμάστρα για ρούχα.

Η θεία Μαριτζ κι η θεία Πετούνια φιλήθηκαν σταυρωτά, ή μάλλον θα 'ταν καλύτερα να πούμε πως η θεία Μαριτζ ακούμπησε το χοντρό σαγόνι της στα κοκαλιάρικα μάγουλα της θείας Πετούνια μια αριστερά και μια δεξιά.

Μπήκε κι ο θείος Βέρνον μέσα στο σπίτι, χαμογελώντας χαρούμενα καθώς έκλεινε την πόρτα.

«Τσάι, Μαριτζ;» είπε. «Τι θα κεράσουμε τον Αντεροβγάλη;»

«Θα πει λίγο τσάι από το πιατάκι μου», είπε η θεία Μαριτζ καθώς πήγαιναν όλοι στην κουζίνα, αφήνοντας μόνο τον Χάρι στο χολ με τη βαλίτσα.

Αλλά ο Χάρι δεν παραπονέθηκε. Άλλο που δεν ήθελε να αποφύγει τη θεία Μαριτζ. Έτσι, κουβάλησε τη βαριά βαλίτσα της στο επάνω πάτωμα, στο δωμάτιο των ξένων, καθυστερώντας όσο πιο πολύ μπορούσε.

Όταν ξανακατέβηκε στην κουζίνα, η θεία Μαριτζ απολάμβανε ήδη το τσάι της κι ένα κέικ φρούτων, ενώ ο Αντεροβγάλης έπινε το δικό του με θόρυβο, από το πιατάκι του σε μια γωνιά. Ο Χάρι παρατήρησε πως η θεία Πετούνια έκανε έναν αδιόρατο μορφασμό απέχθειας, καθώς το πεντακάθαρο πάτωμά της πιτσιλιζόταν με τσάγια και σάλια από τον σκύλο. Ήταν γνωστό πως η θεία Πετούνια μισούσε τα ζώα.

«Ποιος θα προσέχει τους υπόλοιπους σκύλους όσο θα λείπεις, Μαριτζ;» ρώτησε ο θείος Βέρνον.

«Α, έχω αγγαρέψει τον συνταγματάρχη Φάμπστερ», αποκρίθηκε με τη βροντερή φωνή της η θεία Μαριτζ. «Έχει βγει στη σύνταξη και χάρηκε που βρήκε κάτι για ν' ασχολείται. Αλλά δεν μπορούσα να εγκαταλείψω τον καημενούλη τον γερο-Αντεροβγάλη. Μακριά μου μελαγχολεί.»

Ο Αντεροβγάλης άρχισε να γαβγίζει, όταν ο Χάρι κάθισε κι αυτός μαζί τους. Το γάβγιμά του έκανε τη θεία Μαριτζ να προσέξει τον Χάρι για πρώτη φορά από την ώρα που ήρθε.

«Α!» μούγκρισε. «Ακόμη εδώ είσαι εσύ;»

«Ναι», είπε ο Χάρι.

«Να μη λες το “ναι” με τέτοια αχαριστία», γρύλισε η θεία Μαριτζ. «Ήταν μεγάλη καλοσύνη του

Βέρνον και της Πετούνια που σε κράτησαν. Εγώ δε θα το έκανα. Αν σε είχαν παρατήσει στο δικό μου κατώφλι, θα σε είχα στείλει γραμμή στο ορφανοτροφείο.»

Ο Χάρι λαχταρούσε να της πει ότι θα προτιμούσε χίλιες φορές να ζει σε ορφανοτροφείο παρά στο σπίτι των Ντάρσλι, αλλά συγκρατήθηκε, έχοντας κατά νου την άδεια για το Χόγκσμιρντ. Έτσι, χαμογέλασε βεβιασμένα.

«Μη μου χαμογελάς ειρωνικά εμένα!» βρυχήθηκε η θεία Μαριτζ. «Βλέπω ότι δε διορθώθηκες από την τελευταία φορά που σε είδα. Ήλπιζα ότι στο σχολείο θα είχες μάθει λίγους τρόπους». Ήπιε μια μεγάλη γουλιά από το φλιτζάνι της και σκούπισε το μουστάκι της. «Πού είπες πως τον έστειλες, Βέρνον;»

«Στον “Άγιο Βρούτο”», είπε με στόμφο ο θείος Βέρνον. «Είναι ένα από τα καλύτερα ιδρύματα για τους ανεπίδεκτους βελτίωσης.»

«Κατάλαβα», είπε η θεία Μαριτζ. «Χρησιμοποιούν τη ράβδο στον “Άγιο Βρούτο”;» γάβγισε στον Χάρι, ο οποίος καθόταν απέναντί της στο τραπέζι.

«Ε...»

Ο θείος Βέρνον έκανε νόημα με το κεφάλι στον Χάρι πίσω από την πλάτη της θείας Μαριτζ.

«Ναι», είπε ο Χάρι. Και μετά, για να παίξει τέλεια τον ρόλο του, πρόσθεσε: «Συνέχεια.»

«Έξοχα», είπε η θεία Μαριτζ. «Με εκνευρίζουν αυτές οι κλίθιες θεωρίες ότι δήθεν δεν πρέπει να δέρνουμε αυτούς που τους αξίζει να τις φάνε. Ένα γερό χέρι ξύλο είναι ό,τι χρειάζεται στο ενενήντα εννέα τοις εκατό των περιπτώσεων. Εσύ τις τρως συχνά;»

«Ου!» έκανε ο Χάρι. «Κάθε τρεις και λίγο.»

Η θεία Μαριτζ στένεψε τα μάτια.

«Δε μου αρέσει ο τόνος σου, νεαρέ», είπε. «Αν μιλάς τόσο άνετα για το ξύλο που σου δίνουν, τότε

«Ο Άρχοντας του Σκότους είναι μόνος, χωρίς φίλους, εγκαταλειμμένος από τους οπαδούς του. Ο δούλος του έμεινε αδυσοδημένος δώδεκα χρόνια. Απόψε, πριν από τα μεσάνυχτα, ο δούλος του θα ελευθερωθεί και θα σμίξει ξανά με τον αφέντη του».

Έπειτα από ένα τεραστίων διαστάσεων μαγικό ατύχημα, ο Χάρι Πότερ το σκάει από το σπίτι των Νιάρσνι και επιβιβάζεται στο Λεωφορείο των Ιπποτών, σίγουρος για την ανστηρή τιμωρία που τον περιμένει. Μόνο που το Υπουργείο Μαγείας έχει ποδύ σοβαρότερα προβλήματα να αντιμετωπίσει αυτή τη στιγμή: ο διαβόητος κρατούμενος και αφοσιωμένος ακόλουθος του δόρδου Βόρντεμορι, Σείριος Μπλάκ, έχει αποδράσει από τη φυλακή του Αζκαμπάν. Οι φήμες τον θέλουν να κυνηγάει τον Χάρι και ο υπουργός Μαγείας αναθέτει στους Παράφρονες του Αζκαμπάν να περιφρουρούν το μαγικό σχολείο, με όπλο τους το τρομακτικό φιδί που ρουφά την ψυχή των υποψήφιων θυμάτων τους.

Στον τρίτο χρόνο της φοίτησής του στο «Χόγκουαρτς» ο Χάρι καταδιύκεται από σκοτεινές φήμες και οπινούς θανάτου, ενώ ανακαλύπτει καινούργια στοιχεία για το παρελθόν του και έρχεται αντιμέτωπος με έναν από τους πιο πιστούς υπηρέτες του Άρχοντα του Σκότους...

Η ποδυαναμενόμενη, εικονογραφημένη έκδοση του τρίτου βιβδίου της κλασικής σειράς της Τζ. Κ. Ρόουδινγκ ξεχειδίζει από μαγικές εικόνες που έχει δημιουργήσει ο βραβευμένος Τζιμ Κέι με μια τεχνική που συνδυάζει χρώματα, μοδύβια και πίξελ.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-4021-7

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 25809